

Något att betänka vid Herrens nattvard

Se, denne är satt till fall och upprättelse för många i Israel och till ett tecken, som varder motsagt (Luk. 2: 34).

Sådan är *Kristus* hel och hållen, både till sin person och sina verk: å ena sidan den största härlighet, tröst och salighet, Guds kraft och Guds visdom; men också å den andra den största anstötlighet och dårskap, ja, *en stöttesten och en förargelseklippa, en snara och ett nät; och många av dem skola stöta sig emot den och falla och sönderkrossas och snärjas och fångas* (Jes. 8: 14, 15).

Allt detta må särskilt sägas om Herrens nattvard. Här kan jag till oändlig förlustelse skåda det allra största underverk av Guds visdom och kärlek; här kan jag ock törna emot och stöta mig, såsom på den allra största förargelse och galenskap. Här kan jag äta och dricka mig till uppståndelse, till utsäglig glädje, fröjd och salighet; här kan jag ock äta mig till döds, »äta och dricka mig själv en dom». Detta är det ena, som gör vårt ämne så viktigt.

För det andra är det ock en märklig omständighet, nämligen att det finnes så många fromma själar mitt i kristenheten, vilka i all tysthet hava det på något särskilt sätt illa i avseende på nattvarden. Somliga hava oriktiga meningar om densamma; andra hava väl läran rätt, men kunna icke riktigt tro vad den innehåller; somliga avstängas ifrån nattvarden genom skrupler om dess märkvärdiga åtnjutande; andra bliva borta därifrån genom kallsinnighet, världslighet, likgiltighet — för att icke tala om den stora, döda hopen, som i all sin obotfärdighet går härtill år från år, blott för seds skull. Det är förnämligast i anledning av nu nämnda förhållanden vi här vilja gå svaga bröder och systrar till mötes med några erinringar i ämnet, och därvid uttala det huvudsakliga, det för varje kristen nödvändiga att veta och betänka vid nattvarden. Gud hjälpe oss!

Det första, som en kristen har att betänka, om han någonsin vill hava något sant ljus, någon glädje och frukt av nattvarden, ja, om han icke vill där ådraga sig döden, är (vad också erinrades om dopet), *att ingen må komma hit blott med utvärtes ögon — icke heller blott med förnuftet*. Här fordras något annat, här fordras nämligen *andliga* ögon och sinnen; här fordras att fast och oavlåtligt *hålla ögonen på Guds ord*; här fordras den dyra, gudomliga gåvan *tron* — ja, här fordras *Guds ord*.

Kommer jag fram till nattvardsbordet, eller till en betraktelse om nattvarden, blott med utvärtes ögon, sådana som ock djuren hava, och vill så se, vad där kan finnas, skall jag finna där endast ceremonier och bröd och vin, men intet gudomligt, intet himmelskt och härligt. Vill jag vidare blott efter mitt förnuft betrakta och bedöma sakramentets innehåll och värde, så blir jag icke uppbyggd och uppvärmd, utan tvärt om en kall föraktare, en kättare och bespottare av sakramentet. O, det är ett *tecken, en stöttesten, ett fall och ett nät för många i Israel, många av dem skola stöta sig på den, snärjas och fångas!*

Men detta är vad icke blott världsmänniskor, utan rätta kristna måste betänka i alla sina livsdagar; ty om du ock hundrade gånger i tron skådat och smakat Herrens härlighet och ljuvlighet vid hans nådebord, skall djävulen ännu lika många gånger åter infinna sig för att beröva dig denna salighet, denna himmel på jorden, och det endast genom att helt stilla, tyst och vackert, då du finnes mer säker, inleda dig i förnuftets undersökningar, så att denna Guds höga hemlighet skall underställas förnuftets och de yttre sinnen avgörande. Och kan han blott härmed sysselsätta oss, att vi försöka uträkna och förstå, huru härmed kan tillgå, huru det och det är möjligt, så har han snart vunnit spelet och tagit ifrån oss alltsammans.

Kristna böra därför ihågkomma, att nattvarden är ett underverk, är ett av de många höga, hemlighetsfulla underverken, som aldrig i tiden skola kunna fattas och begripas av det arma människoförnuftet, utan endast tros på den Allsmäktiges och Sannfärdiges ord; ja, nattvarden är bland dessa höga hemligheter en den största, är av de gamla icke utan skäl kallad: *hemligheternas hemlighet (mysterium mysteriorum)* —och tänk, denna skulle det fallna, förmörkade bedrägliga förnuftet begripa och bedöma! Bort det!

Så blir då det den första lärdomen om detta ämne, att vi aldrig behöva besvara oss med att försöka begripa det, utan blott stå på Guds allsmäktighet och sannfärdighet, som har kungjort oss det. Ja, att så snart förnuftet vill börja överräkna, huru det, som Kristus säger, är *möjligt*, vi genast skola förstå, att det är frestelsens stund, att djävulen är framme, den gamla förnuftiga ormen, som besvek Eva med sin illfundighet, och på ögonblicket ropa på Guds namn och hjälp, såsom för en bråddöd eller för själva helvetet. Vill du icke detta, utan du vill gå in i förnuftets undersökningar, så gå och bliv en kättare!

Hit hör även, att när man vill betrakta nattvarden, man också bör betrakta dess upphovsman, dess stiftare. Vilken och hurudan person han var? Vem har instiftat detta sakrament? — Det var ju *Herren Jesus Kristus själv* i den natt, då han vart förrådd, i den betydelsefulla stund, då han gick att genom sin blodiga död utföra det stora verk, för vilket han var kommen till jorden, människosläktets försoning. Då tog han brödet, säga evangelisterna, tackade, bröt det och gav sina lärjungar och sade: »Tagen, äten, detta är min lekamen, som för eder varder utgiven, gören det till min åminnelse! Sammalunda tog han ock kalken, tackade och gav dem och sade: Dricken härav alla; ty detta är mitt blod, det nya förbundets, vilket för eder varder utgjutet till syndernas förlåtelse.»

För dem, som anfäktas av tvivel på sakramentets innehåll, vore det mycket välgörande, om de kunde väl betrakta upphovsmannen. Vilken är han? Han är din skapare och din frälsare. Han är den Store och Höge, den Evige och Helige; han är Gud allsmäktig, den förste och den siste, som är, som var och som skall bliva; *ty Ordet var Gud*. »Och Ordet vart kött och han bodde ibland oss; och genom det är allt gjort, och det förutan är intet gjort, som är gjort» (Joh. 1).

Lyft upp ögonen och se hans verk; se solen, se stjärnorna, se hela skapelsen — allt detta har denne Herren gjort; och han bär allt med sin makts ord och har verkställt en rening från synderna genom sig själv (Ebr. 1). Tänk! Är någonting för honom omöjligt eller ens svårt att göra? Vad kan vara lättare för den Allsmäktige, än att göra vad han vill?

Du kan icke förstå, huru han kan giva oss sin lekamen och blod, ditt arma förnuft bryter sig och studsar därvid; men förstår du, huru han kunde skapa allting av intet? Vad förstå vi? Och vad kan icke den Allsmäktige göra? Vidare: Skulle han något säga och icke göra det? Kan han, den Helige, ljuga? Vill du då försmäda din skapare, din hulde frälsare? Han har gjort tusen under i skapelsen, dem vi icke begripa; så blev han människa och gjorde tusen under på jorden, och emedan dessa voro synliga, tro vi dem, fastän vi icke förstå dem. Sist ville han göra ett mycket nådefullt under, som icke synes, utan skall tros på hans ord

då skulle vi emotsäga detta, göra honom till ljugare och säga: Här sade han till slut något, som icke kan vara sant, då han sade: *Detta är min lekamen* etc.! Ack, Gud, förskona oss! — I sådan försmädelse låter Gud de stolta andar falla, till straff för deras förmäthenhet.

Men för att säga några ord om denna punkt, som förbryllat och plågat så många, även trogna själar, och gjort, att de med slitna, ryckta och ovissa tankar gått till sakramentet och med fördubblad oro och förtvivlan därifrån — så märk följande: Någon torde säga: »Jag tror väl, att vad Herren med sina ord *menade* är evigt sant, ty han kan icke ljuga; men jag är oviss om vad som var hans mening; jag vet nämligen, att ordet *är* stundom i skriften har betydelse av: *betecknar, föreställer*, och att många finnas, vilka även här tyda det så.»

Märk då följande och märk med allvarlig eftertanke; att ordet »*är*» ofta har bemärkelsen »betecknar», kan icke nekas; och jag hade av alla strider över de orden: *detta är*, aldrig kommit till någon visshet, därest jag icke funnit något mer härom i skriften, därest jag aldrig fått se, huru de heliga apostlar lärt om saken. Men när jag såg, huru dessa, vilka voro uppfyllda av den helige Ande och väl förstodo sin Herres mening, ja, vilka hade Kristi vittnesbörd om sig, och till vilkas vidare förklaringar Kristus själv hänvisade oss — när jag såg, huru dessa förklarade saken, då visste jag, vad som var det rätta, vad som var Kristi mening.

Vad säga nu apostlarna? Aposteln Paulus säger först: »Välsignelsens kalk, som vi välsigna, är han icke en *delaktighet av Kristi blod*? Det brödet, som vi bryta, är det icke en *delaktighet av Kristi kropp*?» (1 Kor. 10: 16). Märk detta! Här ser jag, att aposteln Paulus så förklarar saken, att Kristi lekamen och blod verkligen äro *tillsammans med* brödet och vinet. Ty det ordet *kainonia*, som aposteln här brukar, och som är översatt med *delaktighet*, betyder egentligen *sammanvaro, sällskap, förening*. (Uti 1 Joh. 1: 3, står samma ord i vår bibel översatt med: *gemenskap*.)

Härav märker jag, att Paulus i anförda ord ville säga, att Kristi verkliga lekamen och blod *äro i sällskap med* det välsignade, det sakramenterliga brödet och vinet; ja, att han ville uttrycka det, som just är huvudsaken i sakramenterna, nämligen att Gud med ett synligt, jordiskt ting förenat och sammanbundit ett osynligt och himmelskt, på det vi, när vi emottaga det synliga, jordiska tinget, också måtte emottaga det därmed förenade osynliga och himmelska.

Därför brukar aposteln det ordet *kainonia*, sällskap, förening, *delaktighet*. Han säger icke, att brödet och vinet äro *förvandlade* till Kristi lekamen och blod — nej, brödet är och förblir bröd, vinet är och förblir vin — men han säger, att Kristi lekamen och blod äro i *sällskap, i förening* med brödet och vinet. Och nu, huru skulle aposteln bestå med detta sitt *kainonia*, om det välsignade brödet och vinet endast *betecknade* Kristi lekamen och blod, och icke verkligen medförde desamma?

Vidare säger aposteln i nästföljande kapitel, att den som ovärdigt äter av detta bröd och dricker av Herrens kalk, han *varder saker på Herrens lekamen och blod* (1 Kor. 11: 27). Vad synes nu om detta? Varför skulle aposteln säga, att man just i nattvarden blir *saker på Herrens lekamen och blod*, om de icke funnes där? — att man *varder saker på Herrens lekamen och blod*, märk, genom ett visst ätande av blott bröd och vin — genom ätande av något, som *icke hade samma lekamen och blod i sällskap*? Tänk, och tänk allvarligt!

Men detta, som nu redan är så klart, blir, om möjligt, ännu mera klart och tydligt uttalat, då aposteln i v. 29 säger: *Icke åtskiljande Herrens lekamen*. Vad är då detta? Har icke aposteln här alldeles uttryckligt sagt, att det, som man äter i sakramentet, är Herrens lekamen — vilken några korintier på ett ovärdigt sätt icke visste skilja från vanlig mat?

I den korintiska församlingen gick det nämligen så illa till, att, när de kommo tillhoppa till nattvardens begående, voro några så grova, att de åto av sakramentets välsignade bröd för tillfredsställandet av den lekamliga hungern — varom v. 33, 34 handla, där aposteln säger, att den, som hungrade, skulle äta hemma. När de nu på nämnda sätt åto av sakramentets bröd, då säger aposteln, att de *icke åtskilde Herrens lekamen från vanlig mat*, icke åtskilde det brödet, som var *en delaktighet av Kristi kropp, ifrån annat bröd* — och sålunda åto och drucko sig själva en dom. Glöm då aldrig de orden: *Icke åtskiljande Herrens lekamen*.

Kan nu någonting vara klarare, än detta är? Och det finnes icke ett enda Guds ord, som ens *tyckes* strida häremot; ty de orden: *detta är min lekamen*, som ansetts tvetydiga, måtte väl åtminstone icke *neka*, utan hellre bekräfta detsamma. Så är det då endast det arma, fallna, upproriska kreaturet, människoförnuftet, som dristar strida häremot. Barmhärtige Gud, förskona oss, bevara våra sinnen, låt icke förblindelsens dom övergå oss!

O, så är ock blir det då sanning, en klar, biblisk, gudomlig och evig sanning, att Kristus verkligen i sakramentet giver oss sin sanna lekamen och blod att äta och dricka! Huru sant hade icke profeten förutsagt: »Han skall heta Underlig, Råd!»

Vem skulle icke med Paulus utbrista: »O, vilket djup av rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar!» Och med David: »Huru stora äro icke dina verk, o, Herre! Ja, övermåttan djupa äro dina tankar. En oförnuftig man besinnar det icke, och en dåre förstår icke sådant» (Ps. 92).

Nu frågas: Vad har då den käre Herren åsyftat med denna underliga och höga stiftelse? Vad var hans egentliga ändamål därmed? Det är många kristna, som aldrig få något rätt förstånd om nattvarden eller om dess värdiga åtnjutande, icke heller få den tröst, glädje och fröjd, som nattvarden eljest skänker,

blott därför att de icke veta eller icke besinna, vad. som var Kristi mening och ändamål med. denna stiftelse. Att nu säga *allt*, vad Herren härmed åsyftat, lär väl först bliva möjligt i den allt förklarande evigheten; dock kunna vi förstå något därav. Vi vilja begynna nedifrån och stiga uppåt — begynna med att betrakta nattvardens egenskap av att vara en *åminnelse av Kristi försoningsdöd*.

Herren sade: *Gören det till min åminnelse*. Nu kunna vi först väl förstå, att han icke stiftade denna åminnelse *sig själv*, utan *oss* till tjänst; ty allt vad Kristus gjorde på jorden, det skedde för oss, såsom han själv säger: »Människosonen har icke kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många» (Matt. 20:28).

Så märk då, vilken nådefull mening vi redan upptäcka däri, att han stiftade en åminnelse av sig. Kristus kände nämligen sina barns svaghet samt den mödosamma väg, de hade att vandra genom detta livets öken och jämmerdal; visste, huru de ofta skulle vara nära att uppgivas på vägen, huru de med sina svaga, blödiga, rädda hjärtan och under en daglig och oavslutlig fejd med kött, värld och satans list och pilar skulle bliva trötta, sjuka, sargade, matta och misströstande.

Han visste därjämte, att de dock *i honom* skulle hava all sin tröst, kraft och vederkvickelse; att blott de livligt tänkte på *honom*, skulle de åter få nytt liv mod, styrka och munterhet att fortsätta vandringen. Han visste vidare, att vad som mest skulle nedslå deras mod, göra dem försagda och ängsliga, skulle vara deras egna *synder*, fel och skröpligheter; men ock, att emot alla synder intet annat skulle vara deras tröst, än hans lidande och död, hans offrade lekamen och blod, som voro utgivna till syndernas förlåtelse; och så instiftade han denna åminnelse av sin försoningsdöd och sade: »Barn, kommen ofta hit tillsammans; då det börjar mörkna för edra ögon, och I begynnen uppgivas, kommen då tillhoppa till åtnjutande av min lekamen och mitt blod, och tänken på mig.» Korteligen, han ville sätta vilohyddor vid vår väg, där de trötta vandrarna skulle få gå in att stärka och vederkvicka sig med detta himlabröd, hans lekamen och blod, och med åtanken av honom.

Ty fastän åminnelsen av Kristus och hans försoningsdöd kunnat hållas vid makt i församlingen blott genom ordets predikan, var det dock den eviga visheten och kärleken behagligt att också förordna ett särskilt, yttre och synbart medel därtill, varigenom denna åminnelse skulle bliva mera livlig, kännbar och ingripande i våra svaga, klentrogna hjärtan. Sådant sätt att understödja sitt folk i tron har Herren alltid begagnat.

Då det under den gruvliga träldomen i Egypten suckande och skriande Israel äntligen skulle med Guds mäktiga arm förlossas, instiftade Herren aftonen förut påskalammet sakrament, till åminnelse av denna härliga förlossning, vilken åminnelse alltid skulle stärka och liva folket i tro och gudsfuktan. Nu väl: »Vårt påskalamm är ock slaktat för oss» (1 Kor. 5:7).

Judarnas påskalamm var en förebild, en skugga (Ebr. 10:1) av det rätta *Guds Lamms offerande* och den stora *andliga förlossning*, som därigenom förvärvades åt hela världen, samt till detta Guds Lamms *ätande* i nattvarden. Israels folk förlossades ifrån en *lekamlig* träldom under Faraos. Ett naturligt lamm slaktades; dess blod ströks på dörrträden för att avvärja mordängeln; lammet stektes och åts med osyrat bröd; och folket stod under ätandet iklätt resdräkt och med vandringstav i handen; och åminnelsehögtiden firades årligen den fjortonde dagen i månaden Nisan, då påskalammet åts.

Nu, *Kristus, Guds Lamm*, som bar världens synder, blev också slaktad — och (märkligt!) just på den dag och i samma stund, då påskalammet plögade slaktas och ätas. Han blev stekt i Guds stränga vredes eld, i obegripliga marters eld. Då utverkades vår förlossning ifrån syndens skuld, ifrån lagens förbannelse, ifrån den helvetiske Faraos, djävulens, anspråk, ifrån den eviga fördörelsens nöd och jämmer, och åminnelsemåltiden blev även nu stiftad. aftonen förut.

Men så mycket denna senare *förlossning* var större, härligare och viktigare än den förra, så mycket äro ock dess åminnelsemåltids rätter större och härligare — nämligen icke ett vanligt lamms, utan *Guds Lamms, Jesu Kristi kött och blod*. Här må vi väl med David utropa: »Den nådelige och barmhärtige Herren har gjort en åminnelse till sina under» (Ps. 111: 4).

Denna åminnelse av försoningens under, av Kristus, av hans blodiga och bleknade gestalt på korset, är visserligen nyttig till allting för den invärtes människan: den uppväcker oss från vår glömska och slummeraktighet; den rensar våra ögon från det damm, som under vandringen fördunklar dem; den målar både synden och nåden med deras rätta färger; den tröstar, hugsvalar, styrker och återställer barnaförtröstans frid och fröjd i våra nedslagna hjärtan; den lyfter våra själar från jorden och riktar dem mot himmelen o. s. v. Men av den omständigheten, att Kristus i sin nattvard icke blott instiftade en *åminnelsefest*, utan att han ock *giver oss sin lekamen och blod till att äta och dricka*, samt utav *de ord*, som han talade, just i det han framräckte välsignelsens kalk, märka vi, att det var i synnerhet en välgärning, han huvudsakligen åsyftade.

Hans ord voro: »Detta är mitt blod, det nya förbundets, som varder utgjutet för eder och för många till syndernas förlåtelse.» Av dessa ord märka vi, vad som var det huvudsakliga: det var nämligen att *trösta oss emot våra synder*, att *ställa till freds betungade samveten*. Ty det enda, han sade om sitt blod, var, att det var *det nya förbundets* — och att det *utgöts till syndernas förlåtelse*. Märk då Herrens mening och hjärtelag! Det var honom icke nog att blott utgjuta sitt blod till våra synders förlåtelse, han ville också på det kraftigaste och djupaste *förvissa oss om delaktigheten* i denna försoning, ville hava oss riktigt tröstade och glada däröver.

Och han är därom så angelägen, att han ock lägger samma sitt blod i vår mun och säger: *Tagen, dricken härav alla*. Drick här ett kraftigt motgift emot dina synder, emot deras fördömande kraft, emottag här själv lösepenningen, att du må veta, att *du, du, du* är därav delaktig — detta är mitt blod, det nya förbundets, som varder utgjutet till syndernas förlåtelse; i detta blod upprättas *ett nytt förbund* emellan Gud och eder; icke sådant som det gamla (Jer. 31:31-34) — det gamla *krävde* och *fördömde*, det nya *skänker* och *försonar*; det gamla sade: *Gör, giv*, det nya säger: *Tro, tag emot*. Och det gamla förbundets blod var bockars blod och kalvars blod; det nya förbundets är *Guds Sons blod*. Och detta mitt blod utgjøtes *till syndernas förlåtelse*. Se, sådant ville Herren säga.

Här är nu en outtömlig tröstekälla för alla av synd och samvetskval plågade själar, om de endast kunde stanna, sansa sig, stilla och grundligt betänka, vad Herren här gör och talar. Här hava tusende utmarterade och fördömda själar vaknat och funnit oändligt rik tröst och salighet, då Herren fått öppna deras sinnen, så att de förnummit, vad som ligger häri. Betänk då en gång, du, som kommer samvetssjuk och bävande för dina synder, gärna ville vara bättre, tro och följa din Frälsare, men icke kunnat det — märk likväl och betänk, att Kristus här själv säger: *Mitt blod varder utgjutet till syndernas förlåtelse*.

Här hör du likväl av hans egen mun, vartill hans blod utgöts, nämligen till *förlåtelse* av *hela världens synder*; här kan du då märka, att det är hans mening att vilja förlåta synder. Ja, här märker jag även, att han icke berett sig på lärjungar, som icke skulle hava några synder; nej, då han tillreder en sådan måltid, där allting går ut på att *försäkra om syndernas förlåtelse*, och till vilken hans lärjungar alla deras livsdagar ofta skulle komma, då märker jag, att han tvärt om visste, att just synderna skulle vara deras första bekymmer i alla deras livsdagar, visste, att han skulle med ingenting kunna bättre undfägna dem än med en försäkran om *syndernas förlåtelse*. Ja, om du icke hade några synder, då borde du aldrig komma till Herrens bord, då behöver du det ju icke, och då hade Herren ingenting, varmed han där kunde glädja och undfägna sig; ty där bjuder han endast på försäkran om syndernas förlåtelse.

Därför, kära själ, om det ock nu är mycket illa med dig — du har kanske varit vårdslös, kallsinnig, ovaksam, du har kanske fallit i någon synd, ty du har ett ont kött, som är fullt av allehanda onda lustar, är såsom krut för elden, lätt antänt för allehanda synder; du är därjämte omgiven av människor och förhållanden, som giva dig tusen anledningar till synd; och så har du omkring dig en listig och påpasslig satan, som vart ögonblick lurar på dig för att kullkasta dig.

Här kan då vara nog anledningar till förseelser, synder, kval och bekymmer. Om det nu är så illa, ja, om du ock tycker dig vara värd att aldrig mer bliva tröstad; likväl — stanna, se och hör — vad tycker du om denna måltid? Kan du se, vad Herren, din förbarmare, menade därmed? Ser du icke, att det just

var hans avsikt att ännu trösta sådana arma syndare, då han inrättade en måltid, där han giver oss sitt blod och säger: *Detta är utgjutet till syndernas förlåtelse*. Se, detta talar just den Herren, för vilken du fruktat. Se då till, att du icke vedersakar honom, som så talar till dig, att du icke till råga på alla dina andra synder lägger den, att du ock förnekar hans nåd, hans dyra blod och hans heliga ord.

Eller är nu hans blod icke tillräckligt för *dina* synders avplanande? Vål kunna dina synder vara stora och svåra; men mot *Kristi Guds Sons blod* bliva de likväl små och lätta, ja, (såsom Luther säger) *blott små gnistor mot vida havet*. Eller utgöts detta blod endast för *vissa* synder, och *du* har några *andra*, för vilka det icke blev utgjutet? Vakna upp och betänk: Kristus utgöt likväl sannerligen icke sitt blod endast för *några* synder, utan för *alla*, och icke för diktade eller inbillade, utan för verkliga synder; icke för små, utan för stora och svåra; icke för övervunna och avlägsna synder, utan för ännu mäktiga och närvarande synder.

Ja, det måste vara i synnerhet för *de* synder, som du med oro tänker på, dem du känner och ängslas över, som Kristus vid detta bord vill trösta dig med sitt blod och sin tillsägelse om syndernas förlåtelse; ty icke behöver han trösta oss för de synder, som vi icke känna, icke bekymras över. Tänk likväl var och en härpå: varför skulle Kristus utgjuta sitt blod till syndernas förlåtelse och instifta ett sådant sakrament, om han icke ville från våra samveten avlyfta allt, allt, som trycker och gnager dem, om han icke ville helt trösta oss, trösta oss för allt, det vi hava gjort, så att vi skola bliva riktigt glada och lätta?

Och då han vill och gör så mycket, på det att du må tröstas, varför skulle då du ännu hålla så på dina synder, att han icke skall få den glädjen att hava fått göra dig glad, fått göra dig denna tjänst, att befria dig från synderna? Och vad gagn eller tjänst har han gjort oss, om vi icke få frid just för de synder, som gnaga och betunga samvetet? Det vore ju då lika ohulpet.

Summa: När jag går från nattvardsbordet, vill jag, Herren Kristus till ära, säga så: Visst är jag en makalöst stor och ovärdig syndare, men här fick jag likväl något, som skall hjälpa därför; här mottog jag *hans eget blod, som är utgjutet till syndernas förlåtelse*; det skall gälla tusende, tusende gånger mer än alla mina synder; och om mitt förnuft och känsla neka och motsäga, så har jag här *hans egna ord*, hans, som själv är domaren; mot ett enda ord av hans mun äro likväl alla mina känslor och motsägelser blott såsom smått, flygande damm och stoft mot ett stort berg. Det vill jag ock minnas i morgon, i övermorgon och i alla mina livsdagar. Gud hjälpe mig!

Detta var det första, som Herren Kristus i detta högvärdiga sakrament åsyftade. Nu till slut även några ord om en annan, mycket härlig sak, som Kristus åsyftar och åstadkommer med utdelandet av sin lekamen och sitt blod till vår spis. Detta är nämligen den *innerliga föreningen mellan honom och hans trogna*. Därom säger han själv uttryckligen: »Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han *förbliver i mig och jag i honom*» (Joh. 6: 56). Och strax efter nattvarens instiftande sade han: »I skolen förstå, att jag *är i min Fader, och ni i mig och jag i eder*.» — «»Jag är vinträdet, I ären grenarna; den som förbliver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt.» Och åter i samma stund till sin Fader: »Jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig, på det att de må vara ett, såsom vi äro ett; jag i dem, och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett» (Joh. 14:20; 15:5; 17:22-23).

Tänk, vad sådana Kristi ord månde innebära! Vilket under av den gudomliga kärleken! »Den som äter mitt kött etc. *han förbliver i mig och jag i honom*.» Tänk, dessa äro ju Kristi egna ord! Vi studsa, vi kunna icke fatta en så stor härlighet, men vad skola vi göra? Det är ju Kristi egna ord; det är ju icke någon dröm eller dikt; Kristus kan icke ljuga. Och dessutom, var är väl gränsen för den store, underlige Gudens härliga nåd och gärningar?

När han först försonat oss med sitt blod, gjort oss för Gud rena, rättfärdiga och täcka, så behagade det honom också att göra oss härliga, att själv så innerligen förenas och sammansmälta med oss, som vi här kunna märka, då han giver oss sin heliga lekamen att äta och sitt blod att dricka. Ty likasom det, vi äta och dricka, blir så alldeles vårt eget, att ingenting annat så kan bliva det — t. ex. det guld och silver, jag äger, kommer mig icke så nära icke heller verkar det så hos mig, som det bröd och vin, jag

njuter — så har vår Herre Kristus velat förordna åt oss sin heliga lekamen att äta och sitt blod att dricka, för att på det närmaste införlivas med oss, samt oupplösligen förena vår ande med sin ande, vår kropp med sin kropp, vårt blod med sitt blod, att hans kärlek, hans renhet, hans värdighet måtte bliva våra egna, evinnerligen våra egna. Varom den fromme Taulerus har följande märkliga ord: »Intet är Guds Son närmare, än hans antagna mänskliga natur, den han förbundit med sig genom den personliga föreningen; men oss är intet närmare, än det vi äta och dricka, emedan det förbytes i vårt kött och blod. Då nu Kristus ville på det närmaste förena sig med oss, insatte han detta heliga sakrament, varuti vi, medelst det välsignade brödet, äta hans kropp och, medelst det välsignade vinet, dricka hans blod.»

O, detta måtte väl vara höjden av detta högvärdiga sakraments härlighet. Huru borde icke denna förening vara oss den största härlighet på jorden! Ja, då en själ först fått den stora trösten mot alla sina synder, som detta sakrament vill skänka, blir hon ofta så brinnande av kärlek till sin Herre och Frälsare, att hon väl önskade kunna trycka honom in i sitt hjärta, att hon icke hölle något för större salighet, än om hon kunde bliva med honom på det innerligaste sätt förenad; och se, då kommer den milde Herren här och utfinner ett sätt, huru även en sådan önskan skulle tillfredsställas.

Men om man vill tänka på den egentliga grunden härtill, så måste man ihågkomma, att det just var människans återförening med sitt ursprung, med Gud, som var målet för hela försoningens råd. Människan var skapad till att vara innerligt förenad med Gud. Därför var hon ock gjord till *hans avbild*. Denna förlorades genom syndafallet. Då avslets föreningsbandet, människan skilde sig från sin Skapare; och däruti bestod den *död*, varom Herren sagt: »När du äter därav, skall du döden dö.»

Första steget till återföreningen mellan Gud och människan togs genom Guds Sons födelse, Guds Sons människoblivande, då *han* blev såsom en av oss, då *han* iklädde sig *vårt kött* och antog *vår natur* och blev vår blodsförvant; då var redan en märklig förening skedd mellan Gud och oss — ty vi voro med blodsband förenade; varför ock profeten hade förutsagt: Han skall heta *Immanuel, Gud med oss*, d. ä. icke blott: Gud *ibland* oss, utan: Gud i oss, Gud i vårt kött, Gud vår blodsförvant.

Härom säger ock aposteln: »Den, som helgar, och de, som bliva helgade, äro alla av en, varför han ock icke skämmas att kalla dem bröder» (Ebr. 2:11). Men denna i Jesu födelse började förening tycktes han vilja fullända i detta underbara sakrament, där han låter oss förena denna sin antagna heliga människokropp med vår. — O, detta är likväl något, det ock änglarna lyster se! O, vilken helgedom den människa bär hos sig, som har blivit delaktig av Kristi heliga lekamen! — som är *en kropp och en ande med honom!* Vilken ära och salighet!

Vi skola en annan gång särskilt företaga det viktiga ämnet om *personerna*, eller de olika gästerna vid denna undersmåltid, där somliga äta till livs, och andra till döds — varför både de förras skrupler och de senares säkerhet kunde förtjäna att betraktas. Gud give emellertid, att var och en av oss är en redlig, om ock svag, *Jesu lärjunge*, så är han alltid en värdig gäst vid Herrens bord — först här, under vandrigen, och sedan där, i den stora nattvarden i himmelen! Amen.

- C-O Rosenius (1846)

© www.pietisten.com

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com